

Ayre Acoustics MX-R Monoblokk teljesítmény erősítő

Stereophile, 2007. április
Wes Phillips

<http://www.stereophile.com/solidpoweramps/407ayre/>

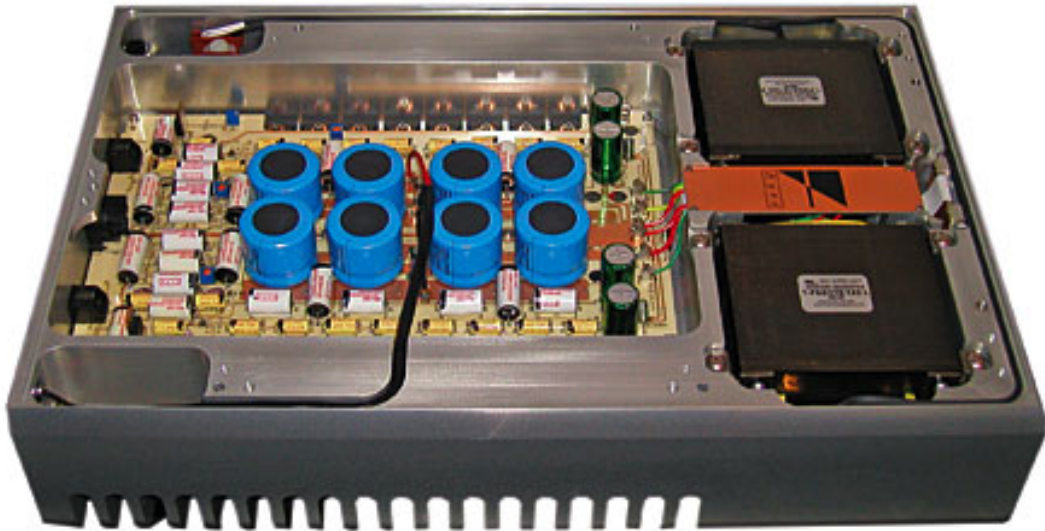
Nemrégiben a Stereophile fórumon egy Natal nevű olvasó a következőt írta hozzá Robert J Reina 2007-es számában megjelent írásához a Creek Audio Density integrált erősítőről: "Lehet hogy ezzel egyedül vagyok, de soha semmilyen elektronikus eszközt nem találtam szexinek." Az első reakcióm sajnálat volt. „Van ilyen ember, akinek ennyire halott a lelke, sosem mondta magának, hogy Hubba-bubba, zing-zing-zing, be kell dugnom ezt a dolgot”.

A következő gondolatom valami sokkal racionálisabb volt: rendben, Natal, a hangeszközök végül is csak készülékek, elvégre senki sem gondolja a pirítókról vagy vákuum tisztítókról hogy szexik, így van?

Pár másodperc egy széles sávú kapcsolat és egy kereső mellett meggondolásra készített ezzel kapcsolatban.

Ráadásul le sem vettem a szemem a hi-fi-s polcaimról, szememmel óvva a kecses Ayre MX-R monoblokkokat, (16500\$ párja ezüstben, 17000\$ feketében). Szexi? Isten úgy segítjen én úgy gondolom. 75 fontos alumínium tömbből kialakítva, mindkét MX-R megformálva maga az izgató, fényes, pozitív érzéseket sugárzó hangbeli jelenlét. Túl fizikális hogy aranyosnak hasson, de túl kecses, hogy igazi szörnyeteg-erősítőnek nézzen ki, míg az ember el nem olvassa a specifikációt. 300W kimeneti teljesítmény (600 W 4 ohmon) DC-250kHz frekvenciaátvitel 2 Megaohm bemeneti impedancia? Ez ne volna szexi? És ahogy szól...

Ayre kondicionálás....

Tegyük a méret dolgát a helyére. Bár nem apró, az MX-R a legtöbbször szerint túl kicsi hogy D osztályú technológia vagy kapcsolóüzemű tápegység nélkül leadjon 300 W-t. Azonban az MX-R csak a szokásos, visszacsatolás nélküli, diszkrét tervezés lineáris tápegységgel-valójában egy kéttranszformátoros tápegységgel különlegesen tervezett trafókkal, amelyeket specifikációra épített, hogy illeszkedjen az MX-R alakjához. Először is veszik azt a 75 fontos alumínium tömböt, majd eltávolítják az anyag körülbelül 2/3-át és ez az egytömbös kialakítás eredményezi az erősítő rendkívüli mechanikai stabilitását. „Ez a tervezési mód még azzal az előnnyel is jár, hogy az egész burkolat egyetlen hatalmas hűtőborda és hogy bárhova elhelyezhetők rajta kapcsolódási pontok.”- mondja Charlie Hansen az Ayre-től. „Ez a valódi ok, amiért ilyen kompakt a kivitel”.

Hansen gyorsan felhívja a figyelmemet, hogy az MX-R nagy előrelépés az Ayre-nek és kibővítése annak, ahogy a cég a termékeit tervezni szokta. „Visszacsatolás nélküli teljesen szimmetrikus diszkrét áramkörök, ez az, amit mindig is csináltunk (hát az AX-7 és CX-7 nem diszkrét, ott tranzistor tömböket használtunk), tehát nincs itt semmi új, csak a régi jól bevált Ayre-recept.

Egy pár csavarral, természetesen. Az MX-R az első alkalom, hogy az Ayre felhasználta az ON Semiconductor Corp ThermalTrak kimeneti egységeit. Hagyományos bipoláris tranzisztorok esetén (és valójában a MOSFET-ek többségénél) az optimális üzemi feszültség változik a hőmérséklettel. Ez arra kényszeríti a tervezőket hogy vagy alulhajtott rendszereket tervezzenek, hogy a hőmérsékleti változás ne okozzon gondot, vagy hőérzékelő áramkört szerelnek a hűtőbordára, és ezzel hajtanak meg egy kompenzáló áramkört, ami bonyolult és jelentős lehet az időkésleltetés. A ThermalTrak tranzisztorok belső vezérléssel és valós idejű hőmérsékletérzékelővel vannak felszerelve. Probléma megoldva, így van?

„Azt hinnéd” mondja Hansen, „de mikor a Semi ajánlott áramkörére építettünk, észrevettük, hogy kell még némi trükközés, hogy tökéletes legyen. De maximalisták vagyunk. Nem állunk meg míg meg nem oldjuk a problémát, és közben több mindent kellett megtanulnunk a félvezetőkről, amennyit valaha is akartunk.”

Azután itt van az Ayre EquiLock áramköre. Hansen ismét: „ Az Ayre recept azt mondja, FET-eket használj, szimmetrikus differenciális bementként (ami azt jelenti 4-et) amik a kimenethez csatolt áramtűkröket hajtanak meg. Azért csináljuk ezt, mert lehetővé teszi, hogy kondenzátor

nélkül csatoljuk a bemenetet a kimenettel, ami miatt egy fázistolás és kondenzátor jelenségek (más szóval problémák) nélküli valódi DC csatolt erősítőt eredményez.

„Néhány gondolatomhoz szinte vallásosan ragaszkodom: a FET-ek jobbak, mint a bipolárisok, a visszacsatolás nélküli jobb, mint a visszacsatolt, a szimmetrikus jobb, mint az együtemű és minél egyszerűbb az áramkör annál jobb. De itt a lényeg, attól, hogy én úgy gondolom, attól nem feltétlen van úgy és az MX-R tervezése megtanított néhány dolgot. Az első az, hogy az áramkörben néhány helyen a bipolárisok jobb hanghatást érnek el, mint a FET-ek, tehát azokat használtuk. Ezután itt az EquiLock áramkör, ami az egyszerűbb a jobb elvet sérti. Az EquiLock olyasmi, mintha két triódából készítenénk kaszkádkapcsolást. Azt mondhatnák, hogy összekapcsolunk két tranzisztort, hogy egy tranzisztorként működjön, aminek igen stabil a munkapontja. Beletenni még egy tranzisztort a jelútba úgy tűnhet, hogy eltávolodik az egyszerűbb a jobb hitemtől, kivéve, hogy jobban működik.”

Az MX-R-ben benne van az AC szűrőrendszer, ami a legtöbb Ayre termékben benne van, beleértve az L-5xe AC szűrőt (1500\$). Hansen ezt hívja Ayre kondicionálónak. Ez a rész nem különösebben szokatlan, csak egy kondenzátor a vonalon, hogy kiszűrje az RF és alacsonyabb impedanciát.

„Mindenki ezt csinálja,” mondta Hansen. „A másik rész csak furcsa. Ferritmagot használtunk a termékeink tápegységeiben. A ferritek működnek- elnyelik a HF energiát. Én így látom mit csinálnak: A ferritekben mágneses domének vannak, amik kis mikrokristályok, és mikor mágneses térbe helyezük őket elmozdulnak (valójában nem a domének, hanem a határaik- megj. a fordító) és ez súrlódást eredményez, ami hőt termel. A ferritek tehát energiát alakítanak hővé és megszabadulnak tőle, ami jó. A háttér csendesebb és megszűnik a zúgás. Valójában minden amiben ferrit van elkezd keményen dinamikában keverten szólni. Észrevettem, hogy lehetne alkalmazni egy vödör-demagnetizálót, hogy helyreállítsa a ferrit hatását, tehát eljártam az ötlettel, hogy valamiféle demagnetizáló kört telepítek oda, de ez nem valami elegáns megoldás. Nem szeretem a sebtapaszt, mert az csak a tüneteket kezeli- a problémára kell megoldást találni. Gondolkodtam egy ideig, majd előhozakodtam egy megoldással.”

Ami is?

„A mi titkunk.”

Szilárd Ayre

Működtetésében az MX-R-nél egyszerűbb audió eszközök nincsenek. A színes LED az előlap közepén készenléti/bekapcsolt állapotkapcsolóként működik. Egyetlen szimmetrikus XLR bemenet van, két AyreLink (távírányító) port, egy IEC csatlakozó, és egy Cardas kimeneti szorító csatlakozó. Amúgy az MX-R hangszóró kimenete szimmetrikus, tehát ne kössék semmihez, aminek közös testpontja van, mert különben az élet nem lesz olyan egyszerű. Nincs kikapcsolt állapot, ami egyeseket zavarhat- 45 W-t fogyaszt készenlétkben és 120-at bekapcsolva, ha nincs hajtva. Hidegen kicsit csengettyűs a hatás, de ha egyszer már kényelemesen felmelegedett és stabilan jár, akkor olyan készítemem támad, hogy úgy is kellene hagyni.

Ayre bejáratás

Csupán néhány óra járatás után az MX-R sokkal jobban szólt mint először, bár a hang fokozatosan javult a következő kb. 1 hétben is, azonban nem volt állandó a folyamat. Minden próbahallgatás után találtam egy újabb figyelemreméltó szót, azonban a harmadik nap körül a zene sokkal testesebbnek, folyékonyabbnak, három dimenziósabbnak kezdett hatni, míg minden zavar eltűnt.

Nem akarom, hogy ez rosszabbnak hangozzon, mint bejáratni egy nagyteljesítményű kocsit az első 1000 mérföldön. Természetesen, csak be akar az ember szállni, és aztán ami a csövön

kifér, de a dolgoknak össze kell szoknia mielőtt megkaphatjuk azt a teljesítményt amiért fizettünk. Ha egyszer az MX-R be lett járátva, akkor a készenléti kapcsoló bekapcsolása után azonnal produkálja a teljes hangzást.

Lebegés

A Dynaudio Confidence C4 hangládái szinte szeretik ha egy erősítő dirigál nekik, és az MX-R kötelességtudóan teljesítette ezt a feladatot mindkettőt meghajtva és kicsalva belőlük egész zenekarok crescendóit, olyanokat, mint Leonard Bernstein és New York-i Filharmonikusok második felvételét Mahler 2. szimfóniájáról (CD,...)

Ezt el is vártam egy 300W-os erősítőtől, de az Ayre-knek sikerült ezt melléköngék nélkül megtenni. Valójában, ahogy a zenekari műveket hallgattam, nem is a zenekar ereje fogott meg, hanem az, hogy tárulnak elém a belső rejtelmek a zenének.

A legutóbbi visszatérő kedvencem Paavo Jarvi és a Cincinnati szimfóniák, Britten és Elgartól amit a legtöbbször az elképesztő „four sea interludes” miatt játszottam le. Túlvilági volt az MX-R-el és mikor a következő művet hallgattam, Elgar Enigma Variations-ét akkor kezdtem rájönni mi a legnagyobb tulajdonsága az Ayre-nek. Az egyetlen értelme és célja az, hogy imádja a zenét és felmagasztosítsa azt.

Nem arról van szó, hogy nem éreztem soha át Elgart. A két elkészült szimfóniáját igen magasra helyezem a parthenonban és elképedtem Anthony Payne rekonstrukcióján a befejezetlen 3. szimfóniájáról, de Jarvi és a Cincinnattiek előadása nem volt ilyen felvillanyozó, az első kb. 20 hallgatásra. Lehet, hogy huszonegyedszerre ütött át? Talán, de én azt gyanítom inkább az Ayre MX-R a felelős.

Mielőtt túl messzire vándorlunk ezen az úton, le kellene írnom, milyen is az Ayre hangja. Nem száraz, vagy kemény hangzású, nincs csőhangja sem. Gyors, bizonyította ezt, ahogy a sea interludest interpretálta és elképesztően tisztán adta vissza részleteket is, ahogy azt bizonyítja, hogy elkülönülten hangzik a triangulum a szimfonikus zenekar teljes hangjában. Másrészt, ha a szögletes azt jelenti, hogy mentes a hozzáadott hangoktól, akkor az volt, ha a csőszerű azt, hogy képes meggyőző sztereo hatást elérni, akkor az is volt. Ez a kétféle hangzásterv ma már egyre közelebb kerül egymáshoz, de az MX-R megnehezíti a kategorizálást, elmosza a határt.

Fontosabb hogy képes volt arra, hogy a belsejébe hatoljon azoknak a zenéknek, amelyekről azt hittem már mindent hallottam. Különösen így volt mikor kihúztam Nat King Cole utolsó albumát, a L-O-V-E-ot, és meghallgattam a címdalt. Ez egy olyan élénk zene, hogy nehéz elképzelni, hogy valaha is a háttérbe kerüljön, de az Ayre-k arra készítették, hogy jobban elmélyedjek Ralph Carlmichael elképesztő kompozíciójában, mint előtte bármikor. Igen, az a trombitaszóló elképesztő, de hogy szalaszthattam el azt a klarinét riffet az utolsó negyedben korábban?

Nem arról van szó, hogy az MX-R szétdarabolja a zenét, a legszaftosabb falatokat az előtérbe helyezve. Páratlan volt abban, ahogy a teljes képet visszaadta, de a tálalásában a részletek is olyan minőségben és tisztán jelentek meg, mint az egész.

Kiváló példa erre, ahogy az Ayre bemutatta a triangulumot a Britten-Elgar SACD-n. Egy zenekari koncerten lehet akár 100 ember is, akik játszanak, de mikor finoman megpendítik a triangulumot, akkor az nem „hatol át” a hangjegyek közt, ahogy mi néha írni szoktuk. Sem a többi zenész nem halkul el, hogy halljuk azt az egyetlen pendülést. Halljuk a hangját az elsősorú hangjában az egésznek, anélkül hogy mikrofon segítené. Ez az, amit az Ayre legalább olyan jól, ha nem jobban tudott, mint bármelyik hi-fi, amit eddig hallgattam.

Ayre minőség

A Krell Evolution 600 monoblokk erősítők (30000\$ párja), ami a 2006 decemberi Stereophile-ban annyira lenyűgözött még nálam voltak, tehát egy összehasonlítást is megejtettem. Abban a számban ezt írtam:” A részletessége, és elképesztő ereje az Evolution 600-nak olyannak mutatja a zenét, ahogy én hallom és ha az egész rendszer a CAST technológiával működik, akkor olyan eredményt kapunk, ami közel a tökéletesség négyzete.” Ez még mindig igaz, főleg az a rész, hogy legeslegjobban akkor szól, ha egy teljes Krell rendszerben van CAST technológiával, elszigetelve a rendszertől, összehasonlítási célra eltünteteti a CAST előnyt, de a 600-as még így is egy igen figyelemreméltó versenytárs.

A Britten-Elgar SACD-n mindkettő átadta a zenekar erejét és a gazdag belső hangzásvilágot. A Krell-ek jobban vitték a mélyet a Dyaudio Contour C4-en , de a többi hangládámon nem, mert vagy hiányzott az alsó oktáv vagy csak a saját erősítőjünkkel megy.

A L-O-V-E-on ide-oda kapcsolgattam, hogy halljam az alig érezhető különbséget, de nem sikerült határozott döntésre jutnom. Mindkettőn átjött a teljes élmény, az énekes hangja talán jobban az Ayre-n, a trombita jobban a Krellen.

Rendben, akkor miért ne próbáljuk ki egy hangszerszólóval, lehet , hogy az egyszerűbb hangvilág megvilágítja az előnyeiket. Következtek Xuefei Yang Romance de Amor –ja és Albézin Asturias-a. Mindkét erősítő figyelemreméltóan hozta ki a gitárszólót, nem volt tranziens, remegés, keménység, csak egyszerűség és nagyszerűség. Mindkettőt elhallgattam volna egész nap, egész évben...

Elkezdtem átlapozni a gyűjteményt olyan lemezek után, amik megvilágíthatják a különbséget ak Ayre-k és Krellek között. Megtaláltam őket, de nem úgy, ahogyan vártam. Azt hittem lesz egy gyilkos lemez, ami felfedi az egyik erősítőnek egy titkos hibáját. Találtam egy elég jelentős öblöt az erősségeik közt.

Mikor a Krell Evolution 600-at teszteltem, átfésültem a gyűjteményem a zeneművészet legszebb példái után kutatva. Ahányszor előástam egy lemez,t amit évek óta nem hallottam, hogy emlékszem, ez jól hangzott mindig azt gondoltam:igen , de ilyen jól soha. A Krellek annyira jól szóltak, hogy csak a legjobbat akartam hallani, amim volt, és megemelték a küszöböt, amire azt mondtam a legjobb. Bár volt némi átfedés a tesztanyagok közt, főleg azok amik nagyon megtetszettek a Krellen, sokkal messzebbre mentem az MX-R-el. A Krellhez előástam Wilkinson, Layton-Moore, Johnson, Faulkner és néhány Atkinson lemezt. Az MX-R en volt Jelly Roll Morton, Fats Waller, Ralph Stanley és Casals and Cortot.

Nem azt mondom, hogy az Ayre ezeket a lemezeket jobba varázsolta mint amilyenek voltak, és azt sem, hogy a Krell rosszabbá tette őket, azonban türelmetlen lettem a kevésbé jó lemezekkel a Evo-nál. Úgy éreztem pocskokolom az erősítő képességeit. Az Ayre-k, mivel nem voltam eufórikus, nem váltották ki belőlem ezt az érzést.

Van sok elmegy zeném és még több hulladék. Bár ne lenne igaz. Isten tudja, mikor veszek egy új lemezt, azt gondolom, hogy párját lelem benne az elsőrangúaknak, de Holt törvénye- „egy felvétel minősége fordítottan arányos az előadás minőségével” gonosz módon túlzottan kitaróan van érvényben. A valóság az, hogy az MX-R megelőzi legtöbb versenytársát.

Azonban egy teljes CAST rendszerben a Krell legelöl marad azok közt az erősítő közt, amikkel kísérleteztem, kiváltképp, ha határtalan teljesítmény szükséges. Az Ayre MX-R, amit soha nem igazán terheltem, a kéznél levő hangfalterheléssel nem volt olyan lenyűgöző a pusztá erőt tekintve.

Másrésztől viszont, ha még a többi CAST komponenst nem is vesszük figyelembe, akkor is az Ayre fele annyiba kerül, mint az Evo 600.

Ayre valóság

16500\$ ért az MX-R nem nagy olcsóság, de felveszi a versenyt a legjobb erősítőkkel a piacon és sok módon (méret, energiatakarékosság, stabilitás) minden árkategóriában a legfigyelemreméltóbbak között van.

Ráadásul az Ayre tervezése és megépítése felülmúlhatatlan. Az, hogy az MX-R szexi, az csak hab a tortán.

Az Ayre **MX-R** monoblokk végerősítők meghallgathatók a LIMAR Audio Kft bemutatótermében.

